

OGONOWY (1) ai

N sg m ogonowy.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Przymiotnik od „ogon (u ptaka)”; będący ogonem; penitus Cn: Uropygium et Oropygium, Guźcá yáko v kur y inego ptáftwá w którey ogonowy puřz łtoyi. Mącz 509a.

Cf **OGONATY, OGONIASTY, OGONISTY, [OGONNY]**

KŁ